

Александровъ, Анатолий Николаевичъ, значителенъ руски компонистъ, род. 25 май 1888 въ Москва, ученикъ на Танеєвъ, Шилаєвъ, Витоль, Василенко и Игумновъ — въ тамошната консерватория; отъ 1923 професоръ въ същата консерватория. Писалъ: увертюра върху 2 руски теми и „Класическа сюита“ за оркестъръ; прелюдии, 6 сонати и др. творби за пиано; музика къмъ Метерлинковата „Ариана и синята брада“, пѣсни.

Александръ, Жакобъ — Alexandre Jacob, род. 1804, умр. 11 юни 1876 въ Парижъ, основателъ на най-реномираната французска фабрика за хармонии, подъ името Alexandre et Fils.

Алелуйя евр. Alleluia = Хвалете Господа. Произхожда отъ религиозната музика на евреитѣ, и въ V ст. минава и въ християското Божуслужение. Въ католическата литургия — съ А. свършватъ похвалнитѣ псалми, а сжщо се пѣятъ и по-мелодитѣ на нѣкои отговори, и за това се наричатъ „алелуйни отговори“ съ вокализи, както се пѣятъ похвалнитѣ пѣсни. А. се среща сжщо и въ популярнитѣ религиозни пѣсни, а сжщо и въ голѣмитѣ вокални творби — стари и съвременни, за църковно и концертно изпълнение. А. отъ втората частъ на Хенделовата оратория „Месия“ е една отъ най-красивитѣ и прочутитѣ, каквито съществуватъ въ музик. литература.

Алеманда, фр. allemande (нѣмски танцъ) име на единъ веселъ народенъ танцъ появилъ се въ края на XVI ст. Ритмътъ на А. е равенъ, не сложенъ, въ две, най-често въ четиривремененъ тактъ, отначало безъ подхващане (анакруза), а къмъ края на XVII ст. и съ такава — осмина или шестнадесетина. А. се състои отъ две части, отъ които първата се повтаря. Споредъ Michel Brenet — Dictionaire pratique et historique de la musique — А. е единъ отъ най-старитѣ танцове въ Франция — още отъ времето на Орхезографията (1588) А. е неизбежна съставна частъ на инструменталната сюита отъ XVII и XVIII ст., но и модернитѣ автори сжщо поставятъ А. въ сюити, написани въ старъ стилъ. Бетховеновитѣ „Deutsche Tänze“ — „Нѣмски танци“ (една тетрада 12 кжса) и озаглавенитѣ съ alla Tedesca въ

други негови творения откъслецѣ нѣматъ нищо общо съ старата А. Тривремения бързъ „нѣмскитанцъ“, появилъ се въ края на XVIII ст., сжщо нѣма нищо общо съ А., а е приличенъ на валса.

Аллентаменто, ит. allentamento, забавяйки, закъснявайки.

Алесандреску, Алфредъ — Alessandrescu Alfred, ромънски компонистъ и диригентъ, род. 2 авг. 1893 въ Букурещъ, ученикъ на Касталди въ Букурещката консерватория, и на Вен. Д'Енди и Полъ Видаль въ Парижъ, сега е пръвъ диригентъ на Букурещката държавна опера. Композиции: „Дидона“ — увертюра, и „Актеонъ“ — симфонична поема за оркестъръ, и „Мелодии“ за пѣне и пиано. Музикаленъ референтъ на L'Indépendance Roumaine.

Алесантри, Феличе — Alessandri Felice, оперенъ компонистъ, род. 24 ноемв. 1747 въ Дамасо, умр. 15 авг. 1798. Като оперенъ капелмайсторъ А. е странствувалъ въ Италия, Русия, Англия, после е билъ втори капелмайсторъ на Берлинската опера и, най-после, се завръща пакъ въ Италия. Отъ 32 опери, които сж му създали на времето твърде завидна слава, най-хубавитѣ сж: Il ritorno, L'Ulysse и La Compagnia d'Opera a Nanchino.

А ливръ уверъ, фр. à livre ouvert. безъ предварително преглеждане, свирене, или пѣние, направо отъ листа. А l. ou съответствува, е равнозначно на а prima.

Аликвотни тонове — парциални, частични, хармонични (фр.) тонове, се наричатъ тия, които придружаватъ звучението на единъ основенъ тонъ (на една корда) — въ своята съвкупностъ образуващи едно съзвучие. А. т. сж отъ голѣмо значение за установяване основнитѣ на музикалната хармония. Учението за акордитѣ на французския компонистъ и теоретикъ Рамо почива върху А. т.

Алипиосъ, гръцки музикаленъ писателъ отъ IV в. сл. Хр., чието съчинение „Введение въ музиката“ дава пълна представа за нотното писмо на старитѣ гръци.

Алканъ, Шарлъ Анри Валентинъ, Alkan Charles Henry Valentin, нареченъ Morhange, уважаванъ Парижки пианистъ, значителенъ клавиренъ педагогъ и компонистъ, род.